

paa Fattigvæsenet, fordi han ikke har kunnet faae nogen Understøttelse, Anvisning paa Domstolene. Seg skal for Debliffet ikke indtale mig videre, om denne Sag, thi det har maasse mindst en praktisk Betydning, men jeg skal dog henstille til Alle dem, der have Medfølelse for en Mand, der er i en saadan Stilling, at stemme for mit Forslag, med mindre den ærede Minister skulde oplyse, at den Fremstilling af Sagen, der er given af den Naagjældende, og til hvilken jeg naturligvis har været nødt til at henholde mig, er falsk. Seg skal dog endnu bemærke, at der her tillige foreligger et Afstedspas, dateret den 21de December 1869, hvoraf det fremgaaer, at han har været fast ansat fra den 31ste Marts 1852 til den 1ste Januar 1868, da han blev afskediget paa Grund af, at den Stat, hvorved han var ansat i Fredericia, ophævedes. Med disse Par Ord skal jeg tillade mig at anbefale Andragendet til billigtænkende Mænd her i Thinget.

Sagd: Blandt de foreliggende Uendingsforslag er der et, som jeg har tilladt mig at stille, og som gaar ud paa, at Andragendet fra det tidligere Forpagter af Østersfiskeriet i Limfjorden henvises til Finantsministeren. Seg tillod mig allerede under denne Sags 1ste Behandling at motivere dette Forslag, saar at jeg i Dag væsentlig blot skal indtale mig om to endte Punkter, imod hvilke den høitæredede Finantsminister den Gang gjorde nogen Indsigelse. Det første af disse Punkter er den lokale Befolknings naturlige Ret til at fordrø, at Regjeringen ikke uden Nødvendighed griber ind i den indre Erhvervsveie, hvorigjennem Befolkningen er henvisst til at søge sit daglige Brød, saavel paa Grund af dens Opholdssted som ifølge Næringsforholdenes naturlige Udvikling. Seg maa fremdeles fastholde, hvad jeg den Gang indtalte, at denne Befolknings naturlige Ret her er tilfidsat paa en Maade, der staar i fuldstændig Strid med de Grundsetninger, vi ellers følge, saavel i Administrationen som i Lovgivningen. Hvor som helst vi ellers ville værne om Statskassens Interesse, ligesom for den Befolkning af hvis Erhverv den drager

sine Indtægter, falder det os ikke ind at opstille den Grundsetning, at naar blot Statskassen kan udpresse den største mulige Indtægt af Befolkningens Erhverv, er det ligegyldigt, hvorledes det gaaar med Befolkningen. Men man søger ved saadanne Veitigbeder værtimod altid at forene Statskassens Interesse og Befolkningens Interesse paa en fornuftig Maade, og det vil ske, naar man har dette Maal for Øie, i de to Interesser sig meget godt forener, ja, i de to heren gaaende Betragtning vil det endog vise sig, at de ere uadskillige. Dette gjælder med Hensyn til Østersfiskeriet lige saa fuldt som paa andre Omraader. Den høitæredede Finantsminister indtalte selv ved denne Sags 1ste Behandling, at Østersfiskeriet paa Grund af disse Skaldyrns eiendommelige Natur og faste Opholdssted meget let og hurtig fuldstændig kan ødelægges ved en urigtig Fremgangsmaade. Der er jeg aldeles enig med den høitæredede Finantsminister, men jeg tillader mig at spørge, hvorledes det staar i Finantsministerens Magt at forhindre det? Man kan skrive saa omfattende og vidtløftige Kontrakter, som man vil, og optage i dem hvilke som helst Bestemmelser, sigtende til Østersfiskeriets Bevarelse og Udvikling, saa vil det dog ikke staa i Regjeringens Magt virkelig at sikre sig disse Bestemmelseres Opfyldelse, ja, man vil end ikke kunne sikre sig en fuldstændig nøiagtig Opfyldning, om, i hvilket Omfang Bestemmelserne overholdes. Naar Østersfiskeriet først en Gang er ødelagt, og de deraf i flydende Indtægter, altsaa ere, ophørte, vil det ikke en Gang staa i Regjeringens Magt at godtgjøre — i det mindste ikke med juridiske Beviser — hvorledes det er ødelagt, idet Marsagerne til Ødelæggelsen virke paa Havets Bund udenfor Menneftenes Sagttagelser, og om man end igjennem Gisninger kan slutte sig fra Marsagerne til Virkning, er det, som sagt, umuligt at føre noget juridisk Bevis. Der gives derfor kun en eneste Garant for Østersfiskeriets Bevarelse og Udvikling, og det er den, at man knytter Fiskernes Interesse saaledes til Fiskeriets Fremtid, at det bliver en Vælførdesag for dem, at beskytte og udvikle Fiskeriet. Det var